

55078

55078

1966. JAN 7 5

Szegedi Egyetem

IV. évf. 1. szám

A SZEGEDI FELSOOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

1966. január 10.

Az első munkanapon

Dr. Tóth Károly egyetemi tanár
a Szegedi Orvostudományi Egyetem rektora

Az Orvosegyetem 1965. évi eredményeiből, gondjaiból, munkájából három olyan törvényeket, amelyek néha fontos ténykedést tudnék kiemelni, amelyek előkészítésében, végrehajtásában professzoraink, oktatóink és dolgozóink jelentős részt vállaltak.

Az első a takarékosági intézkedések egyszerű megvalósítása volt. Ezek között a legtöbb gondot számunkra a gyógyszerrel való gazdálkodás jelentette. A betegeket korszerűen gyógyítani, új módszereket bevezetni, lépést tartani a fejlődéssel úgy, hogy a pénzügyi kereteket ne lépjük túl, nem volt könnyű feladat. Professzoraink és orvosaink, de az ápolószemélyzet is igyekezett lelkiismeretesen mindent megtenni a siker érdekében. Ennek köszönhető, hogy a nehézségeket legyűrtük.

Elkészült az Egyetem szervezeti és működési szabályzatának tervezete is. Az elmúlt napokban terjesztettük fel az Egészségügyi Minisztériumba. Nem valami új szabályzatról van szó. A jelentősége abban van, hogy a régi, általános, az összes felsőoktatási intézményekre érvényes rendeletet Egyetemünk helyzetének megfelelően igyekeztünk konkrétizálni.

Dr. Szabó Zoltán egyetemi tanár
a József Attila Tudományegyetem rektora

A legnagyobb probléma az egyetemen a régi káderképzési terv lezárása, és az új terv teljes erővel való megindítása, illetve a terv megvalósítása. Mindig hangsúlyoztam azt, hogy az egyetemnek vannak szervezeti előírásai, a képzésnek vannak formális szabályai, de mindezek csak írott papírok maradnak, ha a megvalósítás nem megfelelő ember kezében van. Ezért döntő fontosságú a káderfejlesztési terv.

Mindig azt tartottam és tartom ma is, hogy az ember a legfontosabb és figyelme kell venni, hogy milyen magasabb munkakörben dolgozik, annál nagyobb a felelőssége. Ezért nem lehet eléggé hangsúlyozni a tanzékvezető munkájának fontosságát. A közelmúltban lefolyt tanácskozásokon is minden illetékes tényező egyetértett abban, hogy a tanzékek vezetésére mindent a legalkalmasabb tudósokat, oktatókat keressük meg. Az Egyetem vezetésének minden gondolata, minden célkitűzése, minden tervét a tanzék vezetőikön keresztül érvényesül.

Dr. Csukás István főiskolai tanár
a Szegedi Tanárképző Főiskola igazgatója

Mérlegelve a lezárult évet, a legfontosabbak egyikének tartom, hogy az 1965-ös évszázadban zárkózott fel főiskolánkon a felsőoktatási pedagógiai kutatómunka a szaktudományi szintjére, nyert polgárjogot. A pedagógia terén történt előrelépések kiemelkedő dokumentuma a Szegedi Egyetem által is bőségesen ismert, márciusban rendezett tudományos konferencia volt, melynek a közeljövőben kiadásra kerülő anyaga iránt nemcsak hazánkban, de külföldön is nagy az érdeklődés. Kézzel fogható módon tettünk lépéseket az oktatás színvonalának emelésére, a tanulmányi fegyelem és a megreformált tantervek gyakorlati megvalósítására. Ez abban nyilvánul meg, hogy oktatóink — néha túlzott mértékben is — magasabb igényeket támasztanak a hallgatókkal szemben, de érzékelhető az órára járás javulásában, a tanulók munkához való viszonyában és a modern technikai eszközök és módszerek alkalmazásában. Ipari televíziós készülékkel szereltük fel a fizikai és politéchnikai tanzéket, az év elején sor került, az orosz tanzék nyelvi laboratóriumának megnyitására is.

A kollégiumi munkáról

József Attila Diákotthon bölcsész részlegében az elmúlt években igen sok olyan jelenség fordult elő, amely akadályozta a megfelelő légkör kialakulását, megakadályozta azt, hogy a diákotthon ne csak szállás, hanem ennél több, közösség is legyen.

A diákbizottság munkáját akadályozta, hogy erejének nagy részét a kollégiumi élet kialakítása helyett elemi fegyelmezési feladatokra kellett fordítani, s természetesen, amíg a rend helye nem állt, lehetetlen volt bonyolultabb problémák megoldását akár csak tervbe is venni. A helyzetet nehezítette, hogy egyszerű fegyelmezési ügyek mellett, de azalatt majd mindig szoros kapcsolatban sajnos politikai jellegűek is akadtak, s a diákbizottságnak több ilyen típusú ügyben is határozatot kellett hoznia.

A szobarend teljes elhanyagolása, részegeskedés, vagy olyan gyerekes, szinte már betegesen gyerekes fegyelmisértések, mint a menzáról hozott üvegpotharaknak az udvarra dobálása, még viszonylag egyszerű fegyelmi ügyekre adtak okot. Súlyosabbak voltak azok, amelyeknek politikai jellegű is volt, így az antiszemitizmusnak, a nacionalizmusnak egyes megnyilvánulásai. Ezek természetesen a legkiválóbb esetek, amelyek során nem csak a kollégiumi, hanem az egyetemi, sőt igazságügyi szervek is eljárást indítottak.

Nem érdektelen feladat ezek után megkísérelni annak kiderítését, hogy miképpen fajulhattak idáig a dolgok és hogyan volt lehetséges az okok kikutatása és megszüntetése után a helyzetet lényegesen megjavítani.

Az első és leglényegesebb ok az volt, hogy az egymást sűrűn követő diákbizottságok szinte semmiféle hatáskörrel nem rendelkeztek s még a meglévő minimális jogait sem érvényesíthették, talán éppen azért, mert a jogok annyira minimálisak voltak, hogy ezek révén lehetetlen volt bármiféle probléma megoldása. A bölcsészekenél nevelőtanárral sem volt és az ellenőrzés teljes hiánya a diákbizottság tehetetlenségére kényszerítette mellett szinte elősegítette a fegyelmezetlenségek elburjánzását és a rossz légkör kialakulását.

A diákbizottságnak nem volt beleszólása a kollégiumi felvételekbe és a kizárásokba is inkább csak elvileg, mint ténylegesen. A kizárásokat kari fegyelmi bizottság intézte, pl. lopási ügyben, a felvételeket pedig a dékáni hivatal, a diákbizottság megkérdezése nélkül. A diákbizottság tagjai

Diákköri ülés

A tanárképző Főiskola magyar — történelmi diákköre december 18-án ülést tartott. Az ülésen Takács József (Népi és nemzeti bizottságok 1944-45-ben), Bohony Nándor (Az élet megindulása Makón 1944-45-ben) és Ábrahám Zoltán (Az 1944-45-ös földosztás néhány kérdése Makón) olvasástak föl részleteket készülő munkájukból

csak akkor értesültek egy új hallgató felvételéről, mikor az már beköltözött a diákotthonba, sőt néha még akkor sem. A diákotthonnak nem volt képviselője a kari diákjóléti bizottságban, pedig az itt lakó hallgatók sokkal jobban ismerik egymás gondjait, mint a kinnlakók és alkalmanként sokkal méltányosabb döntést tudnak hozni, mint azok, akik csak az egyetemi előadásokról ismerik egymást, ha egyáltalán ismerik.

Az utóbbi időben azonban a diákbizottság hatáskörének megnövekedésével és egyéb intézkedések következtében is, a helyzet lényegesen megváltozott. A diákbizottság lényegében döntő beleszólási jogot kapott a kollégiumi fegyelmi ügyek intézésébe, alkalmanként a diákbizottság tölti be a fegyelmi bizottság szerepét és hoz döntést. Az új módszer helyességét bizonyítja, hogy a fegyelmi ügyek, sőt a kizárások átmeneti növekedése után ismét ezek csökkenése a jellemző, ezzel párhuzamosan pedig a diákotthon fegyelme és belső rendje is jelentősen megszilárdult. Ezek még nem látványos eredmények, de a saját korábbi helyzetünkhöz képest mégis jelentősek. A diákotthonnak most már van képviselője a kari diákjóléti bizottságban, ezzel lehetővé válik a bizottság rendelkezésére álló összeg igazságosabb elosztása, mivel az összeget egymás anyagi helyzetét nagyrészt jobban ismerő hallgatók is segítik elosztani.

A hatáskör egyoldalú növelése azonban önmagában nem vezet szükségszerűen eredményre. A diákbizottság kezdeményező képességének, önállóságának nagyobb teret kellett adni, de az öntevékenység fokozódása könnyebben lehet hibák forrása is. Hogy az elkövetett hibák az aktivitás fokozódásával ne növekedjenek, elsősorban az ellenőrzés hatékonyabbá tételével lehet elérni. A diákbizottság mellé nevelőtanárral állítottak, akiknek feladatukra igen sokrétű és e feladatok között nem utolsó helyet foglal el az ellenőrzés, a kollégiumi rendjének, fegyelmeinek, a diákbizottság munkájának ellenőrzése és természetesen a segítése is, sőt ez utóbbi az elsődleges feladat.

A diákbizottságnak nem csak a rend és fegyelem ellenőrzése és fenntartása a feladata, sőt az lenne az ideális állapot, ha ez már természetes és magától értetődő lenne s erre már külön nem kellene gondot fordítani. Minden egyéb munkának azonban a rend az elsődleges feltétele és amíg az nincs, addig szinte lehetetlen és hiábavaló minden olyan kísérlet, amely a diákotthoni élet színvonalasabbá tételére irányul. A diákbizottság ez utóbbit tartja fő feladatának, de eddig csak a feladat első részét sikerült megvalósítani. A rend, a fegyelem megszilárdult, s ha menetközben adódhatnak is még ilyen jellegű problémák, már a tanév második felében hozzáláthatunk a feladat másik részének megvalósításához is, azaz hogy minél kellemesebbé, érdekesebbé tegyük a kollégiumi életet s a közös épületben lakó hallgatók tömegéből végre közösséget alakítsunk.

Bistey András

ÚJESZTENDŐ

Zinke Ferenc rézkarca

Időtlen csillogás

Mert nem voltál velem kézenfogott a kékség
Duzzadó dombtetőkre vezetél nesztelen
Hogy éreztem a fénycsók szivverését
S ne maradjak magam míg nem voltál velem

Pityangok puha pelyhét fújtam szét tenyeremből
Hogy átszálljak nyugodt nyaraink távolát
De meglebent az ég haján a könnyű kendő
Megrázták nyugtalan sörényüket a fák

A halmok hajlatába hőkkenő házak gyűltek
Nyomukban búza és bőlóngó rozs szaladt
Libahad gágogott a rossztetejű csűrbe
Szoknyájukat sikongva kapkodták az utak

Fészket villám rakott a tornyok tetejére
Tócsák perselyébe ezüstös cepp gurult
Lzadtra gyürödött ósvények csipkésgegye
Az eső meg elállt mint jött váratlanul

Hazám hivalkodó hűséggel meg se látott
Búval bujjalkodó esővel rejtező
Szemérmellen szerelmed és boldog vajadásod
Titkával záporos a dünnögő mező

Mintha török tatár német egy se lett volna
Kifestett árulás szétárt combú hitek
Fakadó esőkkel növesztet szabadnak újra
Rádkullancsult tanyáid s fűrtös erdőidet

Unszoló újjaid vittek mindig világgá
Porzó perceimen zápor zakatolt
S boldogan csaholva adta kezembe ágát
Gyáva gyerekekhez az esőszagú bokor

Ez is ez a nyarat párolgó puha dombság
Melyből az ámulat szememnek mind kevés
Megörzött mint éggé oldott otthontalanság
A hempergőző út és társafroccsenés

S hogy hálakodó zöldjét a szem igaznak mondja
Hajolt fürdött a fű s az út szélére állt
Főlöttünk esti felhők gótikusívű tornya
Omlatta hűvösen arany harangszavát

Mert nem voltál velem rikoltottak a rétek
Fürdőző fűzsek futottak fénytelen
Alattunk málnások meleg máglyája égett
S füstje szemembe fült míg nem voltál velem

Időtlen csillogással gyulladt ki minden erdő
Kék pára remegett mint hattyúidancú láng
Szikráit hallgatag fújtam szét tenyeremből
Hogy átszálljak a lét nyugtalan távolát

VERESS MIKLOS